

PERIÓDICH VERMELL

⌘ SALUT PÚBLICA ⌘ INTERESSOS POPULARS ⌘ ARTS Y LLETRAS ⌘

PREUS DE VENTA
25 exemplars. . . . . Una pesseta
Cada número. . . . . 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat á lo menos una vegada
cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
96 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 96
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Tot Espanya, portat á domicili. . . . 8 rals trimestre
Països de la Unió Postal. . . . . 16 id. id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanar
las circunstancias

LA BALLADORA

¿Quin nom li posarem que siga y no siga vulgar?

Ja ho sé: Elissa.

Pero no; Elissa es un nom molt aristocràtic, y los aristócratas sols ballan un cop ó dos cada mes, y encara ha de ser en un ball particular, ó en una *soirée* de familia opulenta. Y la balladora que aludeixo, es una de aquelles que no s' deixan perdre un ball per fret que siga; que tan bon punt senten un' orga ó be un piano de cilindro, ja deixan lo teler ó la mitja sobre una cadira y agafantse de duas en duas comensan á moures al compás de la música.

He dit la balladora que aludeixo y vull dir per la protagonista del meu article. No siga que al batejarla encertés lo nom de alguna, y donantse per ofesa, me vingúes á clavar-me una filípica de ¡rechupé! ó que, al anarla á treure á ballar, me dongués una carbassa com un bombo.

No, senyoras balladoras, no. No m' refereixo á cap que s' diga 'l nom de la meva, (en particular, ¡ey!).

Li poso Antonia.

Y, advertixin que li poso Antonia porque no 'n coneix cap que se 'n diga.

L' Antonia es una noya de uns vint y... vuyt anys.

Es modista, ¡te una sal al caminar!... ¡una cara!... ¡oh! ¡y vesteix ab un garbo!...

Quan se presenta en un ball, sembla qu' es imantada, porque los balladors hi corren á sollicitarli balls qu' es un verdader aixam.

Be es veritat qu' ella los despedeix ab una *sans façon* admirable; fora de tres ó quatre hereuhets qu' ella cobdicia, no hi balla ningú.

Y ella, ¡com s' hi gronxa! ¡com riu! ¡com enahona!

Prou hi ha qui la pendria per muller, pero

s' ha d' espinar los nassos, si veu ó coneix que lo que la pendria. Mentich com aquelle, encara que veji que aquest siga un jove laboriós, instruit y més guapo que 'ls hereus.

Lo que ella busca son diners.

Y... vaja, fa bé; jo li aprobo.

Ella hi te molt cor, porque algun li ha promés paraula y... de amagat li diu ¡naranjas!

Sa mare, qu' es una dona d' edat bastant avansada, la mira tota cofoya, quan no se ocupa á pesar figas en un recó de sala. De-vegadas plegan del ball que ja ha fet cinch ó sis bacaynas.

Pero lo més estrany es que, volguent ensenyar un luxe que no pot soportar y etiqueta que es mentida, veuréu la seva mare que vesteix ab una senzillés que ratlla en pobresa.

¿Que no veu l' Antonieta que tot lo que ella ensenya de fals en vestits y adornos sa mare ensenya de real ab la pobresa de son trajo?

¡Descuyt inmens!

A lo menos, si la mare vestís á proporció de la filla, engenyarian més al públich y sobre tot als bons hereus que ella creu haber.

Y entre tant passen los dias y anys, y ella concurrent als balls, y los joves casantse, y los hereus rihentse de la seva necetat.

¡Pobre Antonia! Ella s' creu felissa (com diuhen ellas) y 'l temps passa contant xascarrillos de rigodons y polkas, y xascos dats als joves qu' ella desprecia.

Si alguna noya balladora m' llegeix aquest article, no fassi pas com l' Antonia: si veu que hi ha un jove laboriós y honrat que la cobdicia per muller, li aconsello que li aculli sos desitjos y s' deixi de ambicionar bens que no han d' esser seus, y no será tan rebregada y no haurá de dir mentidas com l' Antonia, que fa sis anys que 'n te vint y dos, y ja comensa á temer si sols podrá arribar á tia.

J. GUINART

AMOR DE BEYATA (*)

Ab piadosa devoció
hi escoltat ta lletania,
y, ab fervor, també voldria
qu' escoltessis ma oració.

Com que soch tan relligiosa,
tan honesta, pura y santa,
(que fins veure un hom' m' espanta)
prop teu me veig mitj confosa.

Per 'xó ¡ay! sagristá meu,
(per més que també t' estimo)
ab tu massa no m' arrimo
y 'm trobas freda com neu.

Pero espero ab fé molt gran,
que ab l' ajuda del Senyor,
igual que un predicador,
per graus m' aniré animant.

¡Oh! sí; 'n aquest sant moment
ja 'm trobo tant animada,
que... ¡pendria una abressada
com qui prent un sacrament!

Y acostantme més, desd' ara
jo 't jur' que si no podia
ser teva, monja 'm faria
del convent de Santa Clara,

y si 'l ser de Cristo esposa
no calmés mon dolor gran,
resant sempre y dejunant
jo 'm cavaria la fossa.

Mes no; Santa Reparada
y la Verje Concepció
protegirán nostra unió
fent que ab tu siga casada.

Allavors, al teu costat,
jo 't tindré tot lo sant dia;
deixarás la Sagristia
y viurás ben regalat.

Al hivern, de bona gana,
(si Deu ho vol) ta rateta
te farà una samarreta
y uns mitjons negres de llana.

Y pel gloriós Sant Climent,
qu' es sant per mi venerat,
jo 't juro que al meu costat
sempre anirás molt calent.

Per veure lo Pare Sant,
al istiu irém á Roma,

*) Llegeixis la poesia Amor de Sagristá, publicada en lo núm. 18 de LA TRAMONTANA.

v, tot fent xibarrí y broma,
cantarém ¡Brama Satan!
Si un jorn ton partit prospera
y á tu 't nombran cabecilla,
de ta *sagrada* pandilla
jo seré la cantinera.
Perque no 't cansis, un ase
jo 't compraré, negre ó roig,
y, perque 't fassi un bon goig,
també 't llimpiaré l' espasa.

¡Veus lo que 't deya? ¡Jo 't toch!
estava freda com neu
y ara, ab l' ajuda de *Deu*,
tota jo cremo com foch.

¡Ay! no puch més; ¡caych rendida!
mes, ans de fe un *gran pecat*,
avisa á *Mossen Bernat*
perque 'ns casi desseguida,
y ademés, sobre tot pensa
á preparar, resolut,
lo *ciri llarch* y *groixut*
per cumplir la *prometensa*.

FRANCISCO LLENAS

Gracia, Novembre de 1882.

L' ORFE DE LA FULIOLA

NOTAS ÍNTIMAS

(Continuació.)

En aquell moment tocavan las sis en un rellotje de paret.

Un soroll estrany y descompassat semblant á las trepitjadas de un caball demunt de un tablado, va cridar-me l' atenció. Aquest soroll se sentia pe 'l pis segon, passejantse de un costat al altre. Pero jo no vaig capficarmhi gayre, perque desseguit vaig sentirne un altre de molt més agradable per mí. En la dreta del corredor s' hi sentia un moviment de plats y gots com si s' anés á parar la taula.

De prompte, sento un cop com de una fusta que xoca contra un'altra; also 'l cap, y veig que s' havia aixecat la trapa y unas camas que comensavan á baixar per la escala de fusta.

Desseguida sento la veu del que se havia anomenat per Pardal que 'm crida desde 'l corredor; me aixeco, me dirigeixo cap al punt de ahont me cridan, y després de haber atravessat lo corredor, trobo una sala espayosa ab una espléndida taula, qual presidencia ocupava lo misteriós personatge Pardal, vestit ab una bata de color de cendra y un casquet com lo de un jutje.

—Seu aquí, que soparás; va dir-me ab tó familiar senyalantme un puesto.

Jo vaig acceptar de molt bon gust.

Apenas havia acabat de pendre assiento, vaig tenir ocasió d' explicarme lo de aquell soroll estrany.

Un bon número de hostes, de cara estranya la major part, anavan compareixent, ocupant son lloch al voltant de la taula. Va seures al costat del president aquell que ab la veu vaig coneixe havia dit que era 'l secretari, conegut entr' ells ab lo renom de Cadernera, segons vaig sentir que li deyan. Ocupavan l' altre extrém de la taula una vella més lletja que 'l diable que pintan y duas jovenetas vestidas ab molta elegancia.

Comensá 'l sopar y tots devoravan ab molta afició una sopa que jo may n' havia menjat de tan bona.

—Menja, noy, menja; me deya 'l president omplintme altre vegadá 'l plat.

Jo no 'm feya pregar gayre, ja per la molta gana que tenia, com per la franquesa que veyá qu' entre tots regnava en aquella taula.

Anaren luego treyent varios plats á qual millors, sens que tampoch hi faltessin escabetxos y bons ensiams y plats de vert pera obrir la gana.

—Bon ví tenim avuy, digué 'l president preparantne una copa. Brindo pe 'l felís escamoteig de la Sargantana y per son *remontoir*.

Y apurá la copa.

—Jo brindo, respongué una de las noyas, sens dupte l' aludida, pe 'ls dos mil rals que acaban d' entrar en caixa y pe 'l tant per cent que 'm correspon.

—Es veritat, pitera; contestá aquell que li deyan Cadernera; en or flamant los acabo de rebre. Y digas: zahont vas fer tan bona sort?

—A la iglesia del Pí, contestá la Sargantana. Ja sabeu quin luxu treuhen pe 'l dijous sant tots los senyors y senyoras que van á visitar monuments. M' estava jo al Pí *filant* si 's presentava algun *quili*, quan me 'n adono del pobre Llátzer que ab molta afició mirava alló que crech que 'n diuhen lo Sagrari. Aixís que se aixeca m' hi acosto, y ab las apretadas que hi havia pera sortir, li dono una trepitjada, lo aparto, y, més prompte que la vista, lo seu rellotje va passar al meu manguito.

—No vaig tenir jo tanta sort, respon un noy de uns catorze anys, encara no pego estirada á l' agulla de pit de aquella senyoreta en la Catedral, dona un crit, me deturan... y ¡vaya una pluja de cops de puny y trompadas que 'm va caure á sobre!

—¡May passarás de Galipau! va dirli 'l president ab reconvenció.

—Encara sort de las camas, que sino...

Y llarch rato continuaren conversant sobre assumptos com aquets, contant molts cassos que semblavan increïbles per la seva originalitat.

Lo president Pardal va dir-me cap als últims:

—¿Has menjat be noy?

—Sí senyor, vaig començar.

—M' has dit que no temas feyna, y 'm sembla que la que 't proporcionaré será molt del teu gust; ¿no es veritat?

—Com ignoro quina mena de treball me vol donar, no sé si podré ferlo...

—Me sembla que sí, va contestarme encenent un puro; lo treball que vull donarte no es altre que lo mateix que desempenyan aquestos altres noys.

Y senyalava al Galipau y á un altre que li deyan Rata.

—Y ¿en qué consisteix? vaig preguntar jo ab ansietat.

—En apendre l' art de ferse rich sens treballar gayre; respongué tranquilament.

—¿Carambas! vaig dir; aixó sí que m' agrada.

—Donchs ja que t' agradaria, anyadí 'l president, digam ab franquesa: ¿no has pres ó no has tingut alguna vegada la tentació de pendre res á ningú?

—¿Jo? no. May he pres res á ningú, vaig respondre algo turbat.

—Me sembla que no dius la veritat, va replicarme mirantme de fit á fit.

Creyant jo que en aquella casa se sabia tot quant se feya, ja no vaig atrevirme á mentir, y llavors vaig respondre:

—Sí, senyor; no 'm recordava de una cosa.

—¿Quina? preguntá. Sigas franch y no digas cap mentida.

—Diré la veritat, vaig contestar. Fa mes de un any que un dia la fam me devorava, y no trobant alivio en lloch y desesperat fins al capde-munt... vaig robar un pá.

—¿Cóm? contestá 'n Pardal fingint sorpresa es á dir que vas robar un pá, ¿no es veritat?

—Sí, senyor; vaig contestar tornantme roig.

—Donchs be, va dir-me; aquí no 's tracta pas de robar, puig fins está prohibit lo pronunciar aquesta paraula; aquí 's tracta de una escola

industriosa, de la cual se 'm figura que 'n serás un bon deixeble. Lo Rata y en Galipau, que son poch més ó méns de la teva edat, s' encarregarán de donarte las primeras lliçons. Te ensenyarán tots los exercicis de la nostra professió, y una vegada aprenguis l' escamoteig á la carrera, que es lo més difícil del art, pendrás lo nom que més te agradi y formarás en la secció á que se 't destini. Te adverteixo que tant com més grans sian tos adelantos, més aviat portarás las butxacas carregadas de pessetas.

Mentres lo president Pardal me catequisava de la manera expressada, per una rara coincidencia, la senyoreta á qui deyan Sargantana se havia aixecat de taula, y mentres en la cuyna anava preparant lo café, cantava la cansó següent:

Aquell que per gana
ne robi algun pá,
mereix doscents palos
per tonto acabat.

Las lleys del gran Caco
escritas están:
¡Si molts diners robas,
dixós ne serás!

J. TONJUAN

(Seguirá)

A UNA ROSSA...

T' has pensat, perque ets bufona,
Qu' ets la reyna de las nenas;
Y ab l' orgull que febra 't dona
No t' has fixat ni una estona
Que com tu n' hi ha á dotzenas.

Sempre entremitj del jovent
Festejant ab tota guassa,
No sents lo dir de la gent...
Y ab ton pobre enteniment
Casi 'n fas un xiquet massa.

Boja per tu ta mareta
Los teus capritjos ajuda
Y, encogada, ¡la pobreta!
No coneix que sa filleta
Será una noya perduda.

Ab zel mal entés, fins ara,
Ella los teus amors guía
Y ¡la tonta! no repara
Que á pesar de tot, encara
Potsé 't quedarás per tia.

Veiente tant sandanguera
Per mil joves ets buscada
Y tots te van al darrera...
(Sobretot, fes per manera,
De no doná... relliscada.)

No voltis tant pels carrés
Puig ab tu tothom s' hi infunda:
(Per mí... lo que vulgas fes)
Aixís no dirian mes
Qu' ets tant y tant vagamunda.

Si vas fent tot lo que fas,
A vint anys serás ja vella;
De tu ningú 'n farà cas;
Aburrida t' en veurás
Y tindrás molt negra estrella.

No vulguis ser tant *coqueta*
Que 't será molt mes milló;
No fassis la senyoreta
Puig tothom ja sab, nineta,
Que 'ts filla d' un teixidó.

No diguis tota orgullosa
Que res lo teu cor demana;
No 't fingeixis vergonyosa,
Ni siguis tant desdenyosa...
Ja sabém que cosa es gana!

Si segueixes regirant
Tants promesas á remes
Potsé molt mes endevant
T' haurás d' aná contentant
Solament ab las promesas.

Per fí; m' has de dispensá
Tot quant fins aquí t' he dit:
No obstant t' haig de confessá
Que si mudas de pensá
Pots fe encare un bon partit.

PEPET DEL CARRIL

Granollers 23 Octubre de 1882

La empresa dels ferrocarrils de Tarragona á Barcelona y Fransa está fent una raresa de noy mal criat.

Per voler fer la competència al carril de Vilanova está fastidiant al públich qu' es un gust.

A fi y efecte d' evitar que sos trens enllassen en lo Vendrell ab los que surten de Calafell y passen pe 'l litoral, ha fet uns cambis tan absurdos de horas de sortida y arribada, que 'ls passatjers que á Tarragona tenen de continuar son viatge per la línea de Lleyda, han d' estarse tres, quatre y cinch horas en aquella capital, donantse 'l cas increible de combinar los trens de modo que quan arriba l' un, fassi cinch ó deu minuts que haja sortit lo que debía combinar.

Aixó ha fet que s' establissen cotxes de Tarragona á Reus, y que ressucitessen los temps de las diligencias.

Además, á prech de la Companyia de Fransa, en cap de las estaciones de la vía de Tarragona á Reus y Lleyda se venen bitllets pe 'l Vendrell, per por á que no vagin los viatjers per Vilanova.

¿Es aixó serio ni formal?

¿No es un joch de noys en que 'l públich paga la festa?

¿No tenen las autoritats medis legals pera obligar á las empresas á lo que prevé respecte á combinacions la ley de ferrocarrils? ¿Donchs qué fan paradas?

Si 's tractés de un miserable particular, ja fora altre cosa.

Pero tractantse de privilegiats y capitalistas...

Pero no olvidí la empresa de Fransa que la verdadera competencia está en servir be y barato, y que qui sembra vent sol recullir tempestats.

** **

Diu *El Imparcial* que se oposa á todas las soluciones de la escola socialista y comunista porque anularian al obrer y perjudicarian sos intereses.

Me fa molta gracia la ciencia de aquestos *sabibis* encatronats, que sempre que volen ocuparse de la qüestió social tocan lo violó á quatre mans.

Aquí 'ls teniu sempre confontent *socialisme* y *comunisme* y considerantho tot plegat com una sola cosa.

Y no obstant, de socialista á comunista va tanta diferencia, *per lo ménos*, com de carlí á demócrata federal.

Pero 'ls *sabibis* de Madrid obran la boca, fan soroll, e tutti contenti.

** **

A Fransa també hi ha diputats arxi-ministerials tan trompas y pot ser més y tot que aquí á Espanya.

Votan primer unas rebaixas de pagas al clero proposadas pe 'ls radicals, y quan lo ministre los crida 'l *¿quiéu vive?* se revoltan y desfan ab la cúa lo que habian fet ab lo cap.

A tot arreu los diputats ho fan tot per la patria.

** **

Bargossi y Bielsa han conmogut al poble aristocrátich de Madrid.

Mayet l' está fanatisant.

Y 'l *perro Paco* ha sigut lo seu idol.

Ara diguin que Madrid no té condicions pera dominar y xuclar la sanch á las provincias.

¿Qué hi fá que á Andalusia s' hi morin de fam, que á Catalunya falti treball y al resto de Espanya hi sobri la miseria?

Aixó son *triquiñuelas* que 'ls madrilenys no 'n fan cap cas.

** **

Per fi en Martos se ha declarat *altre vegada* monárquich vergonyant, pero deixantse la porta oberta per si algun dia torna á estar de alsa la República.

La conseqüència dels polítichs está sempre á la mateixa altura.... de la cullera del pressupost.

** **

Dintre de pochos dias apareixerá una obra notable baix molts conceptes.

Se titulará *Almanaque civil del Proletario para 1883*, y contindrà las següents materias:

Calendari civil.—¿Qué es Anarquía?—¿Qué es Colectivisme?—¿Qué es Federació?—Moviment socialista contemporáneo.—Moral independent y moral religiosa.—La Política y la Revolució.—Estudi comparatiu de la situació del *tercer estat* en 1789 y del Proletariat en 1882.—La medicina y la religió en los temps antichs.—L' Art del porvenir.—La Familia del porvenir.—Modo legal de verificar propaganda socialista revolucionaria.

Dada la importancia y varietat dels temas y lo criteri altament lliberal ab que, segons tenim entés, serán tractats, no duptem en recomanarlo als nostres lectors.

Lo tamany será un llibre en 16º de més de 200 planas, enquadernat en rústica.

Los preus: 30 céntims de peseta un exemplar y á ral prenentne 50.

Los pedidos anticipats deuen ferse á la redacció de la *Revista Social*, Ponzano, 2, principal, (Chamberí) Madrid.

** **

L' Ajuntament de Sevilla ha dirigit un ofici al Cabildo de aquella capital pera que fassi roativas públicas á Deu y als sants per veure si los dona la gana de fer ploure.

Una pregunta: ¿Que no 's venen albardas per Sevilla?

¿Y que be li estaria á n' aquell excelentíssim Ajuntament... ferlo pregar fins que ploqués!

** **

Lo periódich carca *La Fè* assegura que don Carlos está seqüestrat.

¿Y no podrian quedarsel...?

** **

Trenta mil duros se han presupuestat á Lorca pera construir una plassa de toros.

Y be, ¿qué hi fá que 'ls treballadors se morin de fam?

La qüestió es divertirse...

** **

L' aragonés Bielsa s' ha matriculat á Madrid com á carrerista, pagant per la clase 44, tarifa 5.ª de la contribució industrial.

Si 'l corre ho tenim per *industria*, ja no estranyo que 'l toreig siga un *art* y 'l ser fusionista una *ciencia*.

** **

Los periódichs monárquichs d' en tant en tant donan unas ensopegadas que fan esqueixar de riure.

Copiantho del *Temps* de Paris, varios diaris espanyols reproduheixen la noticia de un inventari, trobat casualment, de lo que la emperatriu dels francesos va donar lo 4 de Setembre de 1870 pera ser portat á Madrid á casa de sa mare la condesa de Montijo.

Tres milions en joyas y cinch milions en bitllets del banch de Fransa.

D' aixó alguns ne dirian un seqüestro.

Pero 'ls periodichs monárquichs pensan que una cosa es l' amor á las instituciones y un' altre donar noticias del agrado dels lectors.

** **

A Cuenca han celebrat ab corridas de vacas lo naixement de la nova infanta.

Jo conech un amich que portá un ciri á la Bonanova de resultas de *no més* haberse trencat un bras en una cayguda.

Tot es qüestió de gustos.

** **

Habém rebut un atent ofici del Ateneo obrer de Barcelona suplicant que nostre periódich visiti sa modesta biblioteca y sala de lectura.

No cal dir que ho farém ab gust. LA TRAMONTANA no pot ni deu negarse, ni 's negará may, á res que siga en benefici del obrer.

** **

L' Alcalde de Lleyda deya en una alocuc dirigida als seus administrats, ab motiu del naixement de un infant:

«Os invito, por tanto, á que secundeis á vuestras Autoridades, poniendo colgaduras é iluminaciones por tres dias consecutivos; con lo que garcis una prueba del amor que profesais á S. M. el Rey, etc., etc.»

Y tot lo poble ilerdá,
al sentir qui 'l vol fer moure,
s' ho escolta... com qui sent ploure,
y al llit ben calent s' está.

** **

¿No podrian fer algo las autoritats de Sant Martí de Provencals pera evitar que 'l joch continués en aquella població ab l' escándol ab que avuy impera?

¿Tindrán que dir las malas llenguas que allí, com á Gracia, hi suca de valent qui deuria procurar evitarho?

Y prou per avuy.

** **

A Sant Feliu de Guixols pagan un metje y secretari de sanitat que ningú 'ls conceix mes que pe 'ls estats de comptes; además hi ha un vista de Aduanas que temps ha que no se 'l veu en lloch y un ajudant de marina que dona *ayudas* en altre punt.

Si aixó no son *irregularitats*, que vingui 'n Sagasta y ho véji.

** **

Los conservadors, que ja están cansats de dejunar, volen anarsen al retraiment.

¿Lo que son las cosas!

En no poguent menjar, fins los conservadors se tornan revolucionaris.

¿Y després dels vostres exemples, voléu culpar als obrers porque son anarquistas?

Aixó es voler veure la palla al ull del vehí y no trobarse la viga en lo propi.

Per altre part, LA TRAMONTANA se alegraría, no tan sols de que se 'n anessin al retraiment, sino molt més lluny.

Encara que fos á la quinta glorieta.

** **

La Lliga de la Moralitat electoral se deslliga.

Sempre m' ha semblat *illigable* aixó d' *elecciones* y *moralitat*.

La pasta de turró no enganxa tan fàcilment certas cosas.

Y no ho diu LA TRAMONTANA, no; los fets cantan, si los polítichs mentan.

Un periódich de Granada excita al comers de aquella ciutat pera que formi una societat al objecte de comprar la plassa de toros de dita capital, que actualment está per vendre.

¡Burrango si es important donar aquest pas en be de la honra nacional!

Que 'ls obrers no tinguin pa no val poch ni molt la pena; lo que 's te de procurá es que no 's perdi la mena del noble art de torejá.

*****

EPITAFIS

Aquí jau un sabaté que patia de mal d'os; llarch de camas, curt de cos y servidor de vosté.

Aquí descansa don Pau; amo d'un pany reforsat, tingué de ser enterrat perque va perdre la clau.

Aquí descansa 'n Pau Llonas, home de gust molt refi; segons diuhen, va mori d'un tip de figas... panxonas.

Aquí jau la Victorina, noya de reputació (y de mala digestió); mori d'un tip de sardina.

Jau aquí 'l pobre Bernat, fill petit de la Toneta; per sa afició á ser paleta, mori tapant un forat.

Jau aquí una verdulera; la tingueren d'enterrar perque un cop li van regar malament la tumaquera.

F. OLIVER

Ja tenim endoyna un altre predicador de missa y carn d'olla: lo rector de Sant Feliu de Llobregat.

Fa poch dias deya, desde la trona, que 'l llamp que habia mort á uns quants individuos era perque estavan renegant en aquell moment, y d'aixó 'n treya la conseqüencia pera que no se llegissen periódichs lliberals.

Vinguim aquí, sant cristiá: ¿ja ha quedat ben descansat després de descarregar-se de tan groixuts arguments?

Y lo que son las cosas: l'incrédul poble va tenir l'atreuiment, á pesar de las rahons del rector, de portar una corona als que, segons éll, habian mort renegant.

** **

Lo Correo Cata'an denunciá una academia de lladres establerta en lo plá de la Boquería, é indicaba á un subjecte vellet com lo director espiritual de tal escola.

Jo m'en vaig riure de la noticia. ¡Quanta ignocencia!

Pero ara 'm diuhen que ha sigut agafat ab gran aparato, per los polissonts, un vellet del plá del os.

No ho sé del cert, pero 'm sembla que una mentida del católich Correo Catalan pot costar alguns mesos de presó á un infelís, que si fos mestre de granujas no estaria dos dias á la caga-menja.

Los lectors dirán que 'ls hi sembla.

Escolti, cerca Correo Catalan:

¿Per qué si sab lo de la academia granujil del plá de la Boquería y s'horroritza, no mou

l'escándol més gros del mon, desmentint ó afirmant lo que corra de boca en boca sobre una estafada de dos mil duros ó més, comesa—diuhen— per una persona relligiosa de rango elevat?

¿Es que no ha arribat á oídos de vosté?

¿Es que li sabria greu veure un personatje relligiós á la presó y no li dol esser causa de haber agafat pot ser un ignocent?

** **

A Ginebra está encausat lo frare Dupont de Base, per haber sigut sorprés infraganti en exercicis que no tenian res d'espirituals ab un noy de catorze anys.

En aquest moment me venen á la memoria aquells quatre versets de una lámina que 'ns van prohibir:

Per tot lo dit, jo demano que quan un entri á germá, l'eyna 's dongui á manejá per la grapa de un gitano.

** **

A Valdemoro un ensotanat ha tingut la... patxorra de fer pagar cinch duros de una missa á una pobre noya que deya que á las nits se li apareixia l'ánima de la seva mare.

A las tarifas católicas hi poden posar la següent partida:

Missas ab requeriment á las ánimas pera que no surtin de casa. . . 5 duros

Nota. La pobre noya tingué de anar captant de porta en porta pera reunir los cent rals. ¡Quin desinterés lo capellá de Valdemoro!

Aixó es explotar la llana ab totas las reglas del art.

** **

Un reverent de Calentini, tot dihent missa, al posarse l'hostia á la boca trobá un gust amargant; al poch rato li semblá sentir-se envenenat, pero éll ferm, dáli que dáli ab la missa, creyent que 'l cos de Cristo seria inofensiu.

Pero 'l mestre, no se 'n debia refiar del tot y procurava enllestir la feyna.

Acaba la missa, corra cap á la sagristía y cau agonitzant en mitj de uns sufriments sols comparables á un gos quan te la bola.

Jo ja hi faria aquí un comentari, ab aixó de morir per vias del cos de Cristo,.... pero lo senyor Fiscal te massa feyna y no 'l vull destorbar.

** **

Llegeixo en un periódich madrileny un sueltó, que no traduhim perque no perdi 'l flayre:

«En un hospital de esta corte entró noches pasadas un presbítero á curarse una cuchillada que tenia... en las posaderas.

»Y ustedes dirán: Eso nada tiene de particular. Alguna mala voluntad...

»Efectivamente; pero lo gracioso es que los pantalones que llevaba no tenían rotura de ninguna especie.

¿Cómo se explican ustedes esto?»

Me sembla que n'hi ha prou pera fer un nus á la cua del endiablát reverent.

** **

Se 'ns ha dit que en lo carrer de l'Alegría de la Barceloneta hi ha un mestre de primeras lletas que dona cástichs bárbaros é inquisitorials á sos tendres deixebles.

¿Trobarem també algun llech imitador dels jesuitas?

*****

XARADA

Lo tan célebre total, vos dich que 'm tersa primera, perque de res fa cabal; ni quan li dich dos tercera.

GANYA

** **

GEROGLIFICH

:: +
1/4
O O O
I T
NE
G I
TA

CASSIMIRO D' ESPARRAGUERA

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

COMBINACIÓ NUMÉRICA:

6 3 8 5 2 4
3 8 5 2 4 6
8 5 2 4 6 3
5 2 4 6 3 8
2 4 6 3 8 5
4 6 3 8 5 2

GEROGLIFICH: Cent quimeras no pagan un deute.

CONVERSA: Metro.

*****

CORRESPONDENCIA

Pepet del Carril. La resposta era pe 'l Jo y 'l no anar depressa per tot. La poesia Quatre! va massa despullada. Aprofitarem algun epigrama.—J. Guinard. Anirá á son temps lo que avuy envia.—Alos. Anirá 'l salt del caball. La poesia te de retocarse, puig es bastant incorrecta.—A. Farigola. Anirá.—Llescas. Ni adobat ni sense adobar, tot es prou y massa dolent.—Joanet Brut. No hem tingut ni tenim compromís ab ningú y acceptém bonament tot alló que be 'ns apareix. Si vosté vol ferho, tampoch li acceptém cap compromís, puig sempre volém conservar nostra libertat de acció. Si vol mes detalls passi per la redacció.—Mauro Desbody. Anirá un xich retocat.—Falconé. Mudansa y geroqlifich son massa defectuosos Alos. També anirán los cantars.—A. B. Com la poesia te molts defectes, no li prometém res de fixo, puig te de arreglarse molt.

ADMINISTRACIÓ. A. Miguel (Milá). Rebut los sis sellos, pero vosté deu desde 'l mes de Juliol. Ab aixó, per tenir tot l' any pagat, deu ara 3'10 pessetas.

Barcelona. Tipografía LA ACADEMIA, de Evaristo Ullastres

COMISSIÓ PERA HONRAR LA MEMORIA DEL CIUTADÁ

ESTANISLAO FIGUERAS

Lo diumenje 26 del corrent, á las 9 del matí, se reunirá en los jardins del Bon Retiro (Passeig de Gracia), la comitiva que ha d'acompanyar als encarregats de portar á Madrit, la corona que 's dedica á la memoria del Ilustre Ciutadá que va ésser Primer President de la República Espanyola; dirigintse per la Rambla, carrers de Fernando, Jaume I, Primpesa y Passeig de Sant Joan, á la estació del ferrocarril de Barcelona á Saragossa, á qual cerimonia y pública manifestació de carinyo y simpatía, se invita á tots sos amichs, correligionaris y admiradors.

Barcelona 20 de Novembre de 1882.—Lo President, Gonzalo Serraclara. Lo Secretari, J. Sempau Berenguer.